

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WACHTEN

Een monoloog voor dame of heer

1880
door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2018
Nr.3449

PERSONAGE

(1 dame of heer)

DECOR

Een tafel, een stoel. Daarnaast een valies. Op de tafel een Delhaize boodschappentas.

KORTE INHOUD

Een oude vrouw/man zit in haar/zijn huis op een stoel te wachten tot haar/zijn kleindochter haar/hem komt halen om te verhuizen naar een rusthuis. Zij/Hij mijmert over het feit dat het hele leven een aaneenrijging is van 'wachten' op alles en nog wat. De mensen zijn gejaagd, hebben geen tijd meer voor een gesprek en daarenboven overal waar je komt moet je tegenwoordig een 'nummerke' trekken om je beurt af te wachten. We zijn geen mensen meer maar statistieken en numero's. Het ergste dat je echter kan overkomen is dat, op een drukke zondagmorgen bij de bakker, de 'nummerkes' net op zijn en je als ouderling dit moet gaan uitleggen aan de winkeljuffrouw die erop staat om enkel die mensen te bedienen die een 'nummerke' hebben. Pijnlijk voor de vrouw/man maar amusant voor de toehoorders. The struggle forpistolets and croissants!

(Een oude vrouw/man zit op een stoel naast een tafel te wachten. Naast haar/hem een valies, op de tafel een boodschappentas van Delhaize. Zij/Hij kijkt somber enkele seconden in de zaal.)

VROUW/MAN : Ik moet hier wachten, zei ze. .... Het zou niet lang duren. Efkens maar en dan....

(Zij/Hij kijkt rond.)

Dat is alles wat er nog is. Een tafel, een stoel, een valies en twee zakken, een ouwe die subiet verkast wordt en een nieuwe van den Delhaize... Dat is alles. De rest is al verhuisd of verkocht of hebben de kinderen aangeslagen. Ik neem niet veel mee. Dat gaat ook niet. Het is er maar klein, ik krijg daar alles niet binnen. Het is juist groot genoeg voor een bed, een enkel bed, een kast, een zetel en mijne televisies. Mijne televisies mogen ze mij niet afpakken. “Familie” en het nieuws moet ik kunnen zien en soms een filmke of Panorama.

‘Er komt iemand u halen, bomma/bompa, wacht hier maar’. Wachten.... Altijd maar wachten.

(Spreekt nu tot een vrouw in de zaal.)

Moet gij ook overal en altijd wachten madam? Ik ben dat zo beu hé! Heel uw leven is precies een aaneenschakeling van wachten. Bij den dokter, tandarts, den beenhouwer, de post, het gemeentehuis, de telefoon, in de file. Wachten, altijd maar wachten.. En het wordt er niet beter of plezanter op, integendeel. Vroeger kon je nog eens een klapke doen met de mensen voor of achter u in de rij. Nu is dat gedaan. Mensen klappen niet meer. Ze staan met een zuur gezicht omhoog te loeren, op hun horloge te kijken, of trekken een gezicht precies of het is uw schuld dat gij voor hen in de rij staat. Niemand maakt nog tijd voor iemand en als er dan eens tijd wordt gemaakt moet het vooruit gaan of ze zitten

na vijf minuten al op hunne stoel te schuifelen om voort te kunnen gaan. Mensen hebben nergens nog tijd voor. We zijn allemaal grote egoïsten geworden.

Ik weet hoe dat komt. Weet gij dat ook madam? Hoe dat dat komt? Nee? Ik zal het u zeggen. Dat komt door het nummerke. Kent ge dat madam, het nummerke? Vroeger zeiden ze ne mens is maar een numero! Tegenwoordig zijt ge ook echt een numero! Overal waar ge moet wachten moet ge een nummerke trekken. Zoals bij de post of de ziekenkas. Ze roepen uwe naam niet meer af hé! Nee, bij aankomst moet ge zien dat ge zo rap mogelijk een nummerke hebt. Meestal staan er zo van die kaskes waar ge moet op duwen en dan komt er een papierke uit met een numero op. Eens ge dat hebt is het de kunst om goed te luisteren naar nen ambetante ‘Peuuuut’ en een elektronische kas in het oog te houden waarop regelmatig het nummerke verandert. En pas op, zie dat ge uwe toer niet overslaat of ge kunt opnieuw beginnen. En dus zit ge daar, op een stoeleke, met dat nummerke voor uwe neus, dat bord in het oog te houden. Klaar in de startblokken om van de moment dat uw nummerke verschijnt als ne zot naar het hokske te lopen dat wordt aangegeven op het bord. Als mens op jaren is dat niet gemakkelijk. Ik neem altijd vitaminen voordat ik naar de post of de ziekenkas vertrek. Kwestie van rap van mijne stoel te geraken want die mensen in dat kotteke hebben weinig geduld. Als ge niet rap genoeg zijt, ‘peuuut’ en er verschijnt al een andere numero en ge kunt een nieuw nummerke gaan trekken.

Maar het ergste is wanneer de nummerkes op zijn. Da’s pas erg sè madam. Ge duwt op dat knopke en daar komt niks uit. Ik verzeker het u! Ik heb dat meegemaakt bij de bakker op een zondagmorgen. Kent ge dat madam, een bakker op een zondagmorgen? Massa volk, allemaal mensen die ongeduldig zijn want de familie wacht op verse pistolets! Kent ge dat madam? En dan zijn de nummerkes op. Ik wil dat geen twee keer meemaken. Ge staat daar als een zot op dat knopke te duwen en er komt niks uit. Niet plezant zulle! Uw eerste gedacht is, ‘het zit vast’. Ge loert eens discreet in dat gleufke terwijl ge nog